

Poprvé se bojím jara a chráním si oči
a ve stínu sedím snad není to zločin
když do role soudce všech pozemských hodnot se stavím
poprvé je život fádni a láska se ztrácí
když nedává nikdo si pramalou práci jak omezit rychlost
kdo poradí jak se jí zbavím

Bolest mě ze světa sprovodit může
a z telomer krčí se na těle kůže
kde plýtvat jsem šarmem tam gesta a paměť mi chybí
demence bezmoc a lítost mě chrání když podobě dnešního světa se
bráním
na zápraží sedím a koukám jak vlaky se mívají

Zatím to nebolí až bude co si počnem
přijde čas zaplatit za sebe nájemným
na nebi zůstane jen ten koho tam pošlem
a my se divíme a divit budem dál

Poprvé se bojím jara a chráním si oči
podruhé potopy světa že pod vodou skončím
potřetí světové války jakkoli moudrý se bojím
koupím si noviny kávu a želé harlekýn kouli a bude mi skvěle
tam v markýzy stínu kam posledních devět let chodím